

Arrest

nr. 250 080 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. DE BLOCK, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 februari 2019 en 29 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit de stad Carora in de deelstaat Lara. Uw ouders ging uit elkaar voor uw geboorte. U hebt uw vader nooit gekend. U groeide op bij uw moeder en haar familie. Op uw twaalfde werd u verliefd op uw beste vriendin. U hield uw gevoelens voor zich maar beseft gaandeweg dat u zich tot vrouwen aangetrokken voelt. U maakte uw middelbare studies niet af. U volgde een bakkersopleiding en ging daarna aan de slag in een banketbakker. U werkte er een viertal jaar, tot aan uw vertrek uit Venezuela. In januari 2015 startte u een relatie met [M.O.], een verre nicht van u. Jullie leerden elkaar kennen op een familiefeest. Jullie trokken heel vaak samen op. Voor de buitenwereld waren jullie louter beste vriendinnen. U vertoefde zeer vaak bij [M.] thuis en bleef er ook geregeld slapen. In augustus 2016 las uw moeder amoureuze berichten op uw telefoon, uitgewisseld door u en uw partner. Uw moeder vroeg wat dit te betekenen had. U, die uw geaardheid tot dan altijd verborgen had gehouden voor uw moeder, sprak voor het eerst open over uw seksuele voorkeur. Uw moeder reageerde woedend. Zij riep dat ze u zo niet had opgevoed. Ze lichtte de rest van de familie in. Ook uw oom reageerde razend. Na een hevige ruzie verliet u de woning en trok naar de woning van [M.]. Op 12 september 2016 ging u naar het verjaardagsfeest van uw moeder. U probeerde het geschil met uw familie bij te leggen. Uw oom begon echter ruzie te maken. Hij greep u bij de haren en trok u naar buiten. Hij wilde u slaan maar uw grootmoeder kwam tussenbeide. Door de ruzie kreeg uw grootmoeder last van hoge bloeddruk. U vergezelde haar naar het ziekenhuis. Toen uw oom ook in het ziekenhuis aankwam probeerde hij u opnieuw aan te vallen. Het ziekenhuispersoneel diende u te onttrekken. U nam contact op met [M.] en verbleef verder bij haar thuis. U poogde nog verscheidene keren met uw moeder te praten in de hoop dat zij u zou aanvaarden zoals u bent, maar zij wilde er niet van weten. U bleef werken in de bakkerij. Elke keer u uw oom tegenkwam, beledigde hij u. Aangezien u geen toekomst zag in Venezuela, overwoog u het land te verlaten. In oktober 2016 vroeg u uw paspoort aan. Op 30 november 2016 verlieten [M.] en u Venezuela en trokken jullie naar de Dominicaanse Republiek. Kort na aankomst in de Dominicaanse Republiek liep uw relatie tussen met [M.] spaak nadat deze laatste een relatie begon met een jongeman. Gedurende uw verblijf van ruim twee jaar in de Dominicaanse Republiek werkte u als ober in een restaurant en als straatventer van fruitsappen. U verbleef er steeds illegaal. Eind 2018 begon u een relatie met uw huidige partner, [Y.A.E.] [...]. Sinds november 2018 werd u geregeld opgewacht en lastig gevallen door een opdringerige Dominicaanse man die een oogje op u had laten vallen. Hij volgde u naar uw woning en deed u oneerbare voorstellen. Wegens uw illegaal verblijf in de Dominicaanse Republiek durfde u geen klacht tegen hem neer te leggen. Op 24 januari 2019 nam u het vliegtuig naar België. Op 25 januari 2019 kwam u in België aan en diende u een verzoek om internationale bescherming aan de grens in. Op 17 mei 2019 kwam uw partner in België en diende zij een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 5 september 2016. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een artikel uit El Nacional d.d. 4 december 2017, 'Venezuela es el cuarto país con mas asesinatos de personas LGBTI en America'; een artikel van Fundación Reflejos de Venezuela d.d. 27 augustus 2015, 'Venezuela: 47 crímenes de odio contra personas LGBTI'; een artikel van voyaemigrar.com d.d. 29 augustus 2018, 'Venezuela y sus jóvenes emigrantes a causa de la homofobia'; een aantal foto's van u met uw huidige partner; whatsapp-conversaties met uw huidige partner; en een whatsapp-conversatie tussen u en de onbekende man die u stalkte in de Dominicaanse Republiek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 12 september 2016 door uw oom zwaar mishandeld en misbruikt werd. (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat uw oom u bij de haren greep, naar buiten trok en u wilde slaan maar dat uw grootmoeder tussenbeide kwam (CGVS I, p. 20). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u deze. Een louter ontkennen biedt evenwel geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien wijzigde u uw verklaringen opnieuw en stelde u dat uw oom u enkel geslagen had (CGVS I, p. 21-22), terwijl u even tevoren beweerde dat hij u bij de haren greep en u wilde slaan maar dat uw grootmoeder toen tussenbeide kwam en erger kon voorkomen.

Daarnaast verklaarde u dat u na het incident op 12 september 2016 begon te overwegen om Venezuela te verlaten. U vroeg vervolgens een paspoort aan, hetgeen ongeveer een maand duurde (CGVS I, p. 20, 23). Uit uw administratief dossier blijkt evenwel dat uw paspoort werd uitgereikt op 5 september 2016, i.e. een week voor het door u beweerde incident. Hierop gewezen stelde u slechts dat u niet beseftte dat uw paspoort op die datum werd uitgereikt (CGVS I, p. 23), hetgeen allerm minst een uitleg is voor de vaststelling dat deze chronologie de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan de door u beweerde vluchtaanleiding.

Voorts hebt u geenszins aannemelijk gemaakt dat u niet zelfstandig, los van uw familie, een leven zou kunnen uitbouwen, in Carora of elders in Venezuela. U verklaarde dat u dit wel degelijk overwogen hebt maar dat dit niet mogelijk was. U vreesde immers uw oom. Gelet op bovenstaande tegenstrijdheden kan geen geloof meer gehecht worden aan de problemen met uw oom. Voorts haalde u aan dat homoseksuelen in Venezuela slecht bekeken, afgewezen en uitgelachen worden in heel Venezuela. Dit argument overtuigt evenmin. U verklaarde, behalve met uw eigen familie, nooit problemen te hebben ondervonden in Venezuela naar aanleiding van uw geaardheid, noch met andere burgers noch met de autoriteiten (CGVS I, p. 23). In dit kader kan nogmaals worden gewezen op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat homoseksuelen zich in Venezuela vrij kunnen verenigen en elkaar vrij kunnen ontmoeten in het openbaar

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* /

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit de verklaringen van uw grootmoeder over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende een viertal jaar in een bakkerij gewerkt hebt. Daarnaast had u nog een informele handel in kledij, petten en horloges opgezet. Verder stelde u dat uw familie in Venezuela in goede omstandigheden leeft, dat zij weliswaar niet rijk is maar voldoende heeft om rond te komen. Bovendien gaf u aan dat u uw reis van de Dominicaanse Republiek naar België zelf financierde (CGVS I, p. 9-12, 18) . Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Voor wat betreft de overige stukken, kan herhaald worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet betwist, doch dat dit an sich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de aangevoerde schendingen. Vervolgens stelt zij dat er bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat zij "homoseksueel" is en de problemen die daarmee in verband staan. Zij licht toe:

"Overwegende dat verzoeker in beginsel het nodige heeft gedaan om het CGVS in staat te stellen haar dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoeker is transparant geweest met alle informatie en documenten in zijn bezit en heeft volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoeker dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijft staan, alsook achter de zwaarwichtigheid ervan.

Overwegende dat het CGVS bovendien naliet om een intern vluchtalternatief te formuleren of trachtte te formuleren.

Overwegende dat het CGVS zeer algemeen blijft in het formuleren van de algemene veiligheidssituatie. Dat het CGVS de toestand in bvb. specifiek Caracas, Valencia, Barquisimeto of andere eventuele miljoenensteden had kunnen onderzoeken in het kader van een eventueel alternatief voor verzoeker.

Dat echter geen enkel van deze steden als alternatieven van veilig verblijf zouden kunnen worden weerhouden voor verzoeker.

Dat immers in Venezuela de grotere steden niet logischerwijs garant staan voor een progressievere mentaliteit. Dat de mentaliteit overal zeer dorps en overdreven conservatief is.

Dat het leven voor verzoeker daar mogelijks nog moeilijker zou zijn, gelet op haar homoseksuele geaardheid. En gezien haar familie haar niet aanvaardt en ze op geen enkel steun kan rekenen.

Dat in Venezuela zoals gezegd geen mensenrechten worden gerespecteerd. Dat verzoeker niet in staat is een woning te huren en on grote sociale druk komt te staan.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het bekomen van een woonst louter mogelijk zou zijn moest zij haar homoseksualiteit verborgen houden. Door alleen te wonen, etc...

Dat er zich problemen voordoen, eens de homoseksualiteit wordt ontdekt. Dat de huiseigenaars bovendien manu militari optreden. Dat tevens ook moet rekening gehouden worden met het gegeven dat in Venezuela geen sprake is van uithuiszettingsprocedures. Dat alles ook mondeling wordt geregeld en de huiseigenaars voor rechter en gerechtsdeurwaarder spelen door meestal eigenhandig tot uitdrijving over te gaan.

Zij laten het water afsluiten, veranderen sloten en gooien de persoonlijke bezittingen op straat.

Dat verzoeker als geïsoleerde vrouw ook in een zwakke positie zit en nergens verhaal kan halen. Laat staan bij de overheid.

Dat in casu de seksuele geaardheid van verzoeker dan ook een meer dan relevant element uitmaakt bij een correcte en sluitende beoordeling van haar asiëldossier.

Immers er zijn bronnen die onderstrepen dat ordehandhavers in Venezuela de Holebi gemeenschap stigmatiseren en discrimineren.

Verder zijn er in de Venezolaanse wetgeving nog geen aparte bepalingen voorzien voor Holebi's. In het land blijft men voornamelijk vasthouden aan een conservatieve- en machoingesteldheid.

Dat de Venezolaanse overheid nog steeds niet op een adequate manier ingrijpt bij misdragingen naar holebi's toe.

Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal kan halen."

Verzoekster geeft vervolgens een opsomming van een aantal artikelen en rapporten die betrekking hebben op Venezuela zonder hieruit te citeren, deze verder toe te lichten of te kaderen. Zij citeert vervolgens uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Venezuela en politieke manifestaties, terreurdreiging en criminaliteit. Voorts citeert zij uit een rapport van het US Departement of State waarin volgens haar wordt bevestigd dat gewelddaden uit discriminatie tegen homoseksuelen schering en inslag zijn in Venezuela.

Zij besluit: *“Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Venezuela van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Venezuela zou haar rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.”*

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie wordt gemaakt van de situatie van seksuele minderheden en transgenders in Venezuela, van de socio-economische situatie en van de actuele veiligheidssituatie in het land.

Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders”* van 25 november 2020;
- COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 15 mei 2020;
- EASO *“Venezuela country focus”* van augustus 2020;
- COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019;
- COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het normalerwijs aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Dit houdt in dat wanneer de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van haar homoseksuele geaardheid.

Verzoeksters homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

De Raad benadrukt evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela, niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela. Er wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun gender-identiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. De geactualiseerde COI Focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders.”* van 25 november 2020 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Uit deze landeninformatie kan echter niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

Op grond van de COI Focus *“Venezuela. Homoseksualiteit”* van 14 januari 2019, wordt in de bestreden beslissing over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door homofobie*

geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.”

Ook in de COI Focus van 25 november 2020 kan worden gelezen dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie die dezelfde is als de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd of in de lijn daarvan ligt, doet verzoekster geen afbreuk aan voorgaande bevindingen.

Verzoekster moet aldus op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken en in concreto aantonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

5.2. Wat betreft de documenten die verzoekster voorlegde in het kader van haar beschermingsverzoek, stelt de Raad vast dat deze haar identiteit en nationaliteit bevestigen alsook haar seksuele geaardheid. De overige stukken, die voornamelijk krantenartikelen over homoseksuelen in Venezuela betreffen, volstaan an sich niet om het bestaan van een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging aan te nemen, om de redenen die hierboven worden uiteengezet.

5.3. Wat betreft verzoeksters verklaringen maakt de Raad volgende bevindingen.

Verzoekster verklaarde dat haar moeder in augustus 2016 sms-berichten op haar telefoon zou hebben gevonden waardoor zij moeder te weten kwam dat zij homoseksueel was. Zij zou daarna problemen hebben gehad met haar familie, met name haar moeder, oom en tante, omwille van haar homoseksuele geaardheid die zij niet konden aanvaarden.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt om over de concrete problemen die zij met haar familie ondervond, eenduidige en coherente verklaringen af te leggen.

Op het CGVS verklaart verzoekster dat haar moeder, meteen nadat zij de sms-berichten had ontdekt in augustus 2016, haar familie, waaronder haar oom, tante en grootouders, heeft ingelicht over de seksuele geaardheid van verzoekster, waarna verzoekster uit het huis zou zijn vertrokken (CGVS vragenlijst, vraag 5; gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 13, 19; gehoorverslag CGVS 29 april 2019, p. 6).

Tijdens de terechtzitting verklaart verzoekster dan weer dat zij in september 2016, nadat zij reeds het huis had verlaten, naar een familiereünie ging voor de verjaardag van haar moeder, die volgens haar verklaringen op de DVZ en het CGVS op 12 september 2016 plaatsvond (CGVS vragenlijst, vraag 5; gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 21). Verzoekster en haar moeder zouden aldaar zijn beginnen discussiëren, haar oom zou zijn binnengekomen, alles hebben gehoord en aldaar te weten zijn gekomen dat verzoekster homoseksueel was.

Deze verklaringen ter terechtzitting stroken niet met verzoeksters verklaringen op de DVZ en het CGVS dat haar familie reeds eerder, dit is voorafgaand aan de familiereünie, door haar moeder op de hoogte werd gebracht van haar homoseksuele geaardheid.

Bovendien stelt verzoekster ter terechtzitting dat de familiereünie plaatsvond bij haar thuis terwijl zij op het CGVS verklaarde dat de ruzie tijdens de familiereünie plaatsvond in het huis van haar nicht (gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 20).

Ook in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen op deze familiereünie niet overeenstemmen, zoals terdege blijkt uit volgende motieven

die verzoekster geheel ongemoeid laat: *“Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen-zaken dat u op 12 september 2016 door uw oom zwaar mishandeld en misbruikt werd. (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat uw oom u bij de haren greep, naar buiten trok en u wilde slaan maar dat uw grootmoeder tussenbeide kwam (CGVS I, p. 20). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u deze. Een louter ontkennen biedt evenwel geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien wijzigde u uw verklaringen opnieuw en stelde u dat uw oom u enkel geslagen had (CGVS I, p. 21-22), terwijl u even tevoren beweerde dat hij u bij de haren greep en u wilde slaan maar dat uw grootmoeder toen tussenbeide kwam en erger kon voorkomen.”*

Het geheel van deze vaststellingen maakt dat de geloofwaardigheid van wat zich volgens verzoekster op 12 september 2016 zou hebben afgespeeld, ernstig wordt ondermijnd.

Verder verklaarde verzoekster dat zij na het incident op 12 september 2016 begon te overwegen om Venezuela te verlaten en dat zij vervolgens in oktober 2016 een paspoort aanvraag, hetgeen ongeveer een maand duurde (CGVS gehoorverslag 6 februari 2019, p. 20, 23). Uit verzoeksters paspoort blijkt echter dat het reeds werd uitgereikt op 5 september 2016, dit is een week voor het beweerde incident van 12 september 2016. Wanneer verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS hierop wordt gewezen, stelde zij slechts dat zij niet beseftte dat haar paspoort op die datum werd uitgereikt (ibid., p. 23). Dit betoog is allerminst een uitleg voor de vaststelling dat deze chronologie de geloofwaardigheid van dit incident op 12 september 2016 nog verder ondermijnt.

Bijgevolg kan de Raad geen geloof meer hechten aan de door verzoekster beweerde directe aanleiding voor haar vlucht uit Venezuela, met name het incident op 12 september 2016 en de problemen met haar oom.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder niet dat zij haar seksuele geaardheid in Venezuela volledig verborgen hield; zij verklaarde immers dat land een relatie te hebben gehad met een biseksuele vrouw (CGVS gehoorverslag 6 februari 2018, p. 15).

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat haar homoseksuele geaardheid door haar familie niet wordt aanvaard, oordeelt de Raad dat deze omstandigheid, hoe bedroevend ook, zich in wezen beperkt tot een familiale kwestie die niet kan worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zij haalt verder geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingen-verdrag. Verzoekster verklaarde, behalve met haar eigen familie, verder nooit problemen te hebben ondervonden in Venezuela naar aanleiding van haar geaardheid, noch met andere burgers noch met de Venezolaanse autoriteiten (ibid., p. 22). Verzoekster, die beweert dat na het incident van 12 september 2016 een deel van haar familie op de hoogte was van het feit dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen, keerde terug naar het huis van haar toenmalige partner maar maakt geen gewag van ernstige problemen die zich daarna zouden hebben voorgedaan, behalve dat haar oom, telkens zij hem tegenkwam, haar beledigde (ibid., p. 20). Dat zij door haar familieleden wordt beledigd, is – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Anders gezegd, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan incident van 12 september 2016, dan blijkt dit een eenmalige en geïsoleerde gebeurtenis waaruit alsnog geen actuele vrees kan worden afgeleid aangezien verzoekster haar oom nadien nog verschillende keren is tegengekomen en er zich (behalve beledigingen) geen verdere ernstige incidenten hebben voorgedaan voor haar vertrek uit Venezuela op 30 november 2016. Overigens verklaarde verzoekster ook dat haar grootouders, met wie zij een zeer nauwe band heeft, het nieuws over haar geaardheid wél goed hebben opgenomen en dat zij voor hen deel bleef uitmaken van de familie (ibid., p. 21).

Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk gemaakt dat zij niet zelfstandig, los van haar familie, een leven zou kunnen uitbouwen, in de stad Carora, waarvan zij afkomstig is, of elders in Venezuela. Verzoekster verklaarde immers dat zij dit wel degelijk overwogen heeft maar dat dit niet mogelijk was omdat zij haar oom vreesde (ibid., p. 22). Evenwel, gelet op de vastgestelde tegenstrijdheden met betrekking tot het incident op 12 september 2016 kan geen geloof meer gehecht worden aan de problemen met haar oom, minstens blijkt niet dat zich daarna nog ernstige incidenten hebben voorgedaan, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet onafhankelijk zou kunnen wonen in de stad Carora. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat ze op geen enkele steun kan

rekenen, wijst de Raad erop dat verzoekster op het CGVS verklaarde dat ze al eerder problemen zou hebben gehad met haar moeder omdat zij haar moeder niet wilde volgen naar een andere stad maar verkoos bij haar grootouders te blijven. Omdat verzoekster niet deed wat haar moeder wilde, wilde haar moeder haar straffen. Verzoekster zou toen al hebben besloten om onafhankelijk te worden van haar moeder en te gaan werken (gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 8 en 19). Hieruit blijkt dat verzoekster de steun van haar familie aldus niet nodig acht om onafhankelijk te worden.

Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat ze naar ergens anders zou kunnen verhuizen in Venezuela, maar wijst zij erop dat de cultuur en de mensen hetzelfde blijven. In die zin haalde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS ook nog aan dat homoseksuelen in Venezuela slecht bekeken, afgewezen en uitgelachen worden (ibid., p. 22). De Raad herhaalt dat een individuele beoordeling zich opdringt waarbij rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoekster en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie of een algemeen betoog over de situatie van homoseksuelen in Venezuela op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat zij niet zelfstandig een leven zou kunnen uitbouwen.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, merkt de Raad op dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval.

Waar verzoekster meent dat zij niet in staat is om een woning te huren of te verwerven omwille van haar homoseksualiteit, dat zij deze verborgen moet houden, dat er zich problemen voordoen met huiseigenaars eens de homoseksualiteit wordt ontdekt en dat zij als geïsoleerde vrouw in een zwakke positie zit en geen verhaal kan halen, leest de Raad in de beschikbare landeninformatie vooreerst dat de Venezolaanse huurwet discriminatie op basis van seksuele geaardheid verbiedt (COI Focus 25 november 2020, p. 9). Weliswaar is het moeilijk om beslissingen van huisbazen aan te vechten, maar dit komt omdat zij over een grote discretie beschikken bij het verhuren van huizen. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie niet dat homoseksuelen in Venezuela systematisch worden gediscrimineerd op het vlak van huisvesting, dit is op de huurmarkt of huismarkt. Het zijn voornamelijk transgenders en intersex-personen die grote moeilijkheden ondervinden in het vinden van huisvesting omdat zij hun naam niet kunnen wijzigen en hun identiteitskaart hen niet representeert. Met haar algemeen betoog maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij in haar individueel geval geen huisvesting zal kunnen vinden of dat zij haar geaardheid verborgen zal moeten houden om huisvesting te vinden.

Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoekster. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het voorkomen van discriminatie op arbeidsmarkt omwille van een seksuele geaardheid, afhankelijk is van de fysieke verschijning en het gedrag van de betrokken LGBT-persoon, waarbij transgenders het meest worden getroffen (COI Focus 25 november 2020, p. 17-20).

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt; er zijn verder immers geen redenen waarom verzoekster als Venezolaanse niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster haar laatste jaar middelbaar onderwijs niet heeft afgemaakt maar wel cursussen patisserie en bakkerij volgde. Zij vond vervolgens een job niet zo ver van haar huis en kon aan de slag als bakker. Zij heeft een viertal jaar in dezelfde bakkerij gewerkt (gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 8). Daarnaast had verzoekster ook nog een informele handel in kledij, petten en horloges opgezet. Verzoekster verklaarde dat ze nooit problemen heeft ondervonden op haar werk, noch in de bakkerij noch als zelfstandige (gehoorverslag CGVS 6 februari 2019, p. 9-10). Zij financierde zelf haar reis naar de Dominicaanse Republiek (ibid., p. 18). In de Dominicaanse Republiek werkte verzoekster ook nog als ober in een restaurant en verkocht ze fruitsap als zelfstandige (ibid., p. 11).

De vaststelling dat verzoekster niet in concreto aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela niet zelfstandig, los van haar familie, in Venezuela een leven zou kunnen uitbouwen, blijft aldus gehandhaafd. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift lijkt te suggereren, betreft deze vaststelling geen intern vluchtalternatief aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het incident van 12 september 2016 en de overige feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vast te stellen. Het houdt enkel in dat verzoekster beschikt over genoeg

zelfredzaamheid om onafhankelijk te worden van de steun van haar familie zodat zij zich niet meer hoeft bloot te stellen aan de beledigingen van haar familie bij terugkeer.

5.4. Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie en de algemene stelling dat zij bij niemand verhaal kan halen, volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In deze herhaalt de Raad dat uit de landeninformatie een meer genuanceerde analyse blijkt, zoals uiteengezet in punt 5.1.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, besluit de Raad dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet in concreto een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van haar geaardheid in geval van terugkeer naar Venezuela aannemelijk maakt.

Het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal naliet een intern vluchtalternatief te formuleren, is in deze omstandigheden dan ook niet dienstig.

Het geheel van de vaststellingen in punt 5.3 volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar seksuele geaardheid in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, gevisieerd of bedreigd omwille van haar homoseksuele geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

6.3. In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie en een wisselwerking van verschillende elementen en objectieve factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van personen die systematisch worden geviséerd. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 5.3 en besluit dat verzoeker niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Venezuela door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster in concreto dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waartoe zij in gebreke blijft.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit de stad Carora gelegen in de deelstaat Lara, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.5. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze twee gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 48/2, 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES